

za pravdu vývodům dovolání, poněvadž takové rozsáhlejší ručení, než ustanovuje automobilový zákon v § 1 odst. 1 při poranění na těle, o něž tu běží (§§ 1325 a 1326 obč. zák.), není ve příčině řidičů obsaženo ani v občanském zákoně ani v zákoně jiném. V občanském zákoně není obsaženo proto, že automobilový zákon, stanovící ručení za výsledek, jest přísnější, než občanský zákon stanovící ručení za vinu a jiného zákonného předpisu, který by se na souzený případ hodil, v tom směru není.

Čís. 11403.

K přednostnímu zástavnímu právu podle § 265 zákona ze dne 15. června 1927, čís. 76 sb. z. a n., pokud se týče podle § 173 zákona ze dne 9. října 1924, čís. 221 sb. z. a n. (v doslovu novely ze dne 8. listopadu 1928, čís. 184 sb. z. a n.) stačí, slouží-li nemovitost p ř e v á ž n ě provozování výdělečného podniku patřícího majiteli této nemovitosti; nezáleží na tom, že nemovitost nebyla výhradně věnována provozování jeho podniku nebo pro ně schválně zařízena.

Věcné ručení podle § 265, odst. 2 a) zákona ze dne 15. června 1927, čís. 76 sb. z. a n., postihuje jen ideální podíl nemovitosti, patřící majiteli výdělečného podniku.

Nemocenskému pojištění přísluší přednostní právo zástavní za týchž podmínek jako výdělkové dani.

(Rozh. ze dne 19. února 1932, R I 988/31.)

V exekuční dražbě byl prodán dům, náležející spoluvlastnický Jaroslav K-ovi a Marii K-ové, v němž Jaroslav K. provozoval pekařskou živnost. Rozvrhuje nejvyšší podání přikázal soud první stolice eráru výdělkovou daň a okresní nemocenské pojišťovně pojistné příspěvky. K rekursu vymáhající věřitelky rekursní soud napadené usnesení potvrdil. D ů v o d y: Stížnost poukazuje především k tomu, že prý vydražený dům nepatřil jen Jaroslav K-ovi, nýbrž i Marii K-ové, jež prý v něm živnost neprovozovala, a daň výdělková že má přednostní zástavní právo podle § 265 zák. čís. 76/27 sb. z. a n. jen na nemovitostech, jichž jest ten, kdo živnost provozuje, vlastníkem. Jest sice správné, že podle § 265 cit. zák. vázne přednostní zákonné zástavní právo pro nedoplatky daně výdělkové na nemovitostech, sloužících výlučně nebo převážně provozování výdělečného podniku, patřícího majiteli těchto nemovitostí, z tohoto doslovu zákona nelze však dovozovati, že majitel výdělečného podniku musí býti jediným a výhradním vlastním nemovitosti. Stačí i ideální spoluvlastnictví, neboť živnost nelze na ideální části nemovitosti provozovati, a nelze proto daní postihovati jen ideální část nemovitosti, náležející spoluvlastnický majiteli živnosti. Zákon chtěl vyloučiti jen případy, kde majitel výdělečného podniku a vlastník nemovitosti jsou úplně různé osoby (na př. nájem, pacht). Stížnost, dovolávajíc se sporu C 765/28, snaží se dále dovoditi, že dům

nebyl zařízen pro pekárnu. Stížnost dovolává se však výsledku tohoto sporu neprávem, přehlížejíc, že ve sporu šlo o otázku, zda se stala pec příslušenstvím domu, a že ve sporu bylo sice zjištěno, že dům není výhradně věnován pekařství, pokud se týče že není výhradně pekárnou, nikterak však nebylo tím řečeno, že není převážně věnován živnosti pekařské. V tom jest podstatný rozdíl. Není tudíž rozporu ani různosti názorů soudu na tutéž věc, není tu jiný názor v řízení exekučním a jiný ve sporu. Pro věcné ručení nemovitosti za daň výdělkovou není třeba, by nemovitost byla výhradně věnována výdělečnému podniku podle zákona, stačí, je-li tomu tak převážně. Podle popisu domu při odhadu jest schváliti názor prvního soudu, že dům byl věnován převážně živnosti pekařské, ana, až na kuchyni, zabírala živnost celé přízemí a krom toho měla v podkroví noclehárnu pro dělníky. Ježto, pokud se týče dalších podmínek přednostního zástavního práva, stížnost prvému usnesení nic nevytýká a výtky, které uplatňuje, nejsou správné, nebylo stížnosti vyhověno. Tytéž důvody platí i pro příspěvky k nemocenskému pojištění, neboť pojistné příspěvky podle zákona čís. 221/24 sb. z. a n. mají totéž postavení jako daně (§ 173).

N e j v y š š í s o u d vyhověl dovolacímu rekursu vymáhající věřitelky potud, že změnil usnesení obou nižších soudů v ten rozum, že, co přikázáno československému státu na dani výdělkové a okresní nemocenské pojišťovně na příspěvcích k nemocenskému pojištění, se přikazuje k zaplacení jen z polovice nejvyššího podání, docílené za polovici nemovitosti, patřící Jaroslavu K-ovi.

D ů v o d y:

Rekursní soud řádně odůvodnil, že dům, o nějž jde, byl převážně věnován provozování pekařské živnosti. K přednostnímu zákonnému právu zástavnímu podle § 265 zákona ze dne 15. června 1927, čís. 76 sb. z. a n., pokud se týče podle § 173 zákona ze dne 9. října 1924, čís. 221 sb. z. a n. (v doslovu novely ze dne 8. listopadu 1928, čís. 184 sb. z. a n.) stačí, slouží-li nemovitost p ř e v á ž ň ě provozování výdělečného podniku, patřícího majiteli této nemovitosti, a nezáleží tedy na tom, že dům, o nějž jde, nebyl výhradně věnován provozování pekařské živnosti nebo pro ni schválně zařízen. Rozhodnutí čís. 4019 sb. n. s., jehož se stěžovatelka dovolává, se nehodí na tento případ, neboť jednak neřeší otázky, které jsou předmětem dovolacího rekursu, jednak se týká právního stavu za platnosti dřívějšího zákona ze dne 25. října 1896, čís. 220 ř. zák., zrušeného čl. II. odst. (3) čís. 1 zákona ze dne 15. června 1927, čís. 76 sb. z. a n. Stěžovatelce jest však přisvědčiti, pokud dovozuje, že podle § 265 odst. 2 a) zákona čís. 76/1927 sb. z. a n. postihuje věcné ručení jen ideální podíl nemovitosti, patřící majiteli výdělečného podniku. Podle tohoto zákonného předpisu požívají dvoulété nedoplatky daně výdělkové s přírážkami a s příslušenstvím i bez knihovního zápisu

zákonného zástavního práva, majíce přednost před všemi knihovními pohledávkami, a to na nemovitostech sloužících výlučně nebo převážně provozování výdělečného podniku dani výdělkové podrobeného a patřícího majiteli těchto nemovitostí. Předpokladem této výhody jest, že výdělečný podnik patří majiteli nemovitosti, sloužící výlučně nebo převážně provozování tohoto podniku. Z věcného ručení jsou tudíž vyloučeny nemovitosti, sloužící sice výlučně nebo převážně provozování výdělečného podniku, avšak nepatřící majiteli podniku, nýbrž osobám třetím. Protože zákon nerozeznává, platí to nejen o celých knihovních tělesech, nýbrž i o jejich ideálních podílech, neboť i ideální podíly knihovního tělesa jsou nemovitostmi (§ 293 obč. zák. a § 10 knih. zák.). K věcnému ručení ideálního podílu nemovitosti, patřícího osobě třetí, bylo by třeba výslovného ustanovení zákona, ale tento smysl nikterak neplyne ze slov »a patřícího majiteli těchto nemovitostí« v § 265 odst. 2 a) zákona čis. 76/1927 sb. z. a n., ježto sluší mít na paměti práva knihovních věřitelů na úhradu jejich pohledávek z nejvyššího podání, kteráž práva by mohla býti omezena jen výslovným a jasným předpisem zákona. Jest též uvážiti, že opačný názor by mohl vésti k nepříznivým hospodářským důsledkům nejen pro hypotekární úvěr, nýbrž i pro ostatní spoluvlastníky nemovitosti, neboť pak by prostou skutečností, že se podnikateli podrobenému výdělkové dani podařilo jakýmkoliv způsobem, třeba i bez souhlasu ostatních spoluvlastníků nemovitosti, nabýti sebe menšího podílu na nemovitosti, bylo rozšířeno věcné ručení za výdělkovou daň podnikatelovu a za různé sociální dávky související s poplatným podnikem i na jejich spoluvlastnické podíly k jejich škodě. Nelze proto souhlasiti s názorem rekursního soudu, že věcné ručení podle § 265 odst. 2 a) zákona čis. 76/1927 sb. z. a n. postihuje celou nemovitost i tehdy, patří-li majiteli výdělečného podniku jen spoluvlastnické právo k jejímu ideálnímu podílu. Správně sice praví rekursní soud, že živnost nelze provozovati jen na ideální části nemovitosti, ale o to tu nejde, nýbrž jde o zákonné předpoklady pro nabytí přednostního zákonného práva zástavního. Podle § 13 knih. zák. může zástavní právo býti nabyto a zapsáno i na celém knihovním tělese, i na podílu každého spoluvlastníka. Názor rekursního soudu byl patrně převzat z rozhodnutí čis. 3502 sb. n. s., ale k tomu jest připomenouti, že v tomto rozhodnutí byla věc posuzována jen s hlediska tehdy platného zákona ze dne 25. října 1896, čis. 220 ř. zák. (§ 76), takže se na souzený případ nehodí. Co bylo vyloženo o nedoplatcích daně výdělkové, platí podle § 173 zákona čis. 221/1924 sb. z. a n. též o nemocenském pojistném, kterému přísluší přednostní uspokojení za týchž podmínek jako výdělkové dani (viz rozhodnutí čis. 10.586 sb. n. s.). Nedoplatky výdělkové daně a příspěvků k nemocenskému pojištění, týkající se pekařské živnosti provozované Jaroslavem K-em, bylo proto přikázati k zaplacení jen z oné polovice nejvyššího podání za nemovitost, která připadá na ideální polovici patřivší dlužníku Jaroslavu K-ovi jako majiteli pekařského podniku, ale ovšem celé, jak byly nižšími soudy vypočteny a přiznány.